

[Kirkeministeren.]

vil jeg gerne sige, at jeg synes, hele hans varme Argumentation for en stor Del var ført efter Princippet: Hellere ramme ved Siden af end slet ikke ramme! Det drejer sig overhovedet ikke om det, det ærede Medlem antyder. Jeg begriber ikke, hvordan man skulde kunne forsvare at belønne den forsømmelige Præst, den Præst, der ikke passer sine Sager. Jeg mener, at ham kan vi afskedige efter den Hjemmel, vi allerede har, og en saadan Præst, der virkelig er forsømmelig med Hensyn til de Pligter; hans Embede paalægger ham, vil ogsaa allerede nu blive afskediget, og at belønne en forsømmelig med Ventepenge og derefter fuld Pension, vilde jeg anse for at være meget misforstaaet. Derefter siger det ærede Medlem, at naar det altsaa ikke er en Embedsforsømmelse, der kan føre til Afskedigelse, maa det være kirkelige Grunde, og saa kommer hele Spørgsmaalet om Forkyndelsens Frihed til at gøre sig gældende. Det er overhovedet ikke det, det drejer sig om, det forekommer mig, at de Præster, der har protesteret mod § 77, ganske har misforstaaet hele Situationen. Forkyndelsens Frihed hverken er eller kan være i Fare, naar Paragraffen indføres i Loven; jeg vil tværtimod mene, at en Præst staar friere efter § 77. Den Præst, som Paragraffen sigter paa, er saa vist ikke den Præst, der er en Mester Ole Vind, hvad enten han tilhører den ene eller den anden kirkelige Retning. Den Præst, som Paragraffen sigter paa, er den Mand, som ved et Ulykkestilfælde er kommet ind i Præstegerningen, som maaske vilde have gjort fortrinlig Fyldest, dersom han var blevet noget helt andet, men som slet ikke egner sig til at være Præst, eller i hvert Fald slet ikke til at være Præst paa det Sted, hvor han er kommet. Det ærede Medlem siger, at dersom man skulde hjælpe det kirkelige Liv i Sognet i saadanne Tilfælde, maa man alligevel afskedige en saadan Mand. Det kan vi ikke. Vi kan ikke uden den Hjemmel, der er i § 77, tillægge en saadan Mand Ventepenge og Pension.

Første Næstformand (Arnth Jensen): Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Jeg mener ikke at have sagt, at man kunde afskedige en Mand i sidstnævnte Tilfælde, naar der ingen egentlig Embedsforsømmelse var. Det mener jeg heller ikke man skal kunne. Der er to Problemer. For det første Forkyndelsesfriheden, med Hensyn til hvilken jeg ikke

mener den højtærede Kirkeminister har Ret, men der er ikke Grund til at argumentere mere om dette. Og saa er der det andet Problem. Naar en Præst kan afskediges, ikke fordi han er uegnet til at være Præst i al Almindelighed, men til at være det paa det paagældende Sted, hvad skal det da betyde andet end dette, at der ikke kommer nok i Kirken, eller at der kommer maaske næsten ingen? Vi har et historisk Tilfælde af den Art, og det vil jeg minde om, nemlig afdøde Morten Pontoppidan, en af dette Lands bedste Præster, som var den Mand, der i en meget mærkelig Tid forstod, hvad et Evangelium er, og forkyndte det. Der kom i Stenløse Kirke meget faa, undertiden en, undertiden to eller slet ingen. Et af Medlemmerne her har nylig sagt til mig, at det var ogsaa et Spørgsmaal, om han skulde blive i det Sogn. Den Slags Mænd vil jeg benævne en Slags Pastor Castbiere; de mangler denne særlige Evne, men kan have mange andre Evner. Man maaler nu tit med udvendigt Maal, hvad en Præst duer til, nemlig med, hvor stor Altergang og hvor stort Kirkebesøg der er. En Mand, om hvem de, der ved noget om disse Forhold, ved, at han var en af Landets allerbedste Præster, var Morten Pontoppidan; han havde en meget daarlig Kirkegang og Altergang. Han vilde kunne afskediges efter denne Paragraf, og der er altsaa dem, der ogsaa mener, at han nok burde afskediges efter denne Paragraf. . . (Paul Holt: Han er død!). Ja, man siger, han er død, men jeg haaber da i allerhøjeste Grad, at der vil opstaa nogle flere af hans Art igen; men kommer en saadan Præst ind i Embedet, saa skal han nok ryge ud igen!

Hermed sluttede Forhandlingen.

Første Næstformand (Arnth Jensen): Der foretages først Afstemning vedrørende Forslag til Lov om Folkekirkens Lønningsvæsen i København og paa Frederiksberg.

§§ 1—5

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 1

vedtoges uden Afstemning.

§ 6, saaledes ændret, og §§ 7—11

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 2

vedtoges uden Afstemning.